

“Porte el gènere fantàstic en les venes”

Convertit en un dels títols més taquillers de l'any als EUA, 'Blade 2' ha significat la tornada a Hollywood del mexicà Guillermo del Toro. La pel·lícula, una gran producció amb un pressupost de vuitanta milions de dòlars, és un carrusel d'efectes especials, vampirs, acció i música techno.

Amant del cinema fantàstic des que era ben menut, el mexicà Guillermo del Toro (Gualajajara, 1964) ha continuat fidel a aquest gènere en tots els films que ha dirigit fins ara. L'*opera prima*, *Cronos* (1993), abordava el tema de la immortalitat i el vampirisme. El seu segon llargmetratge, *Mimic* (1997), rodat als EUA, era un homenatge a les *monster movies* dels anys cinquanta. El seu següent treball, *El espinazo del diablo* (2001), produït per Pedro Almodóvar, recrava un episodi de la guerra civil espanyola sota un prisma absolutament terrorífic i fantasmagòric.

Blade 2 és la seqüela del film que fa quatre anys va dirigir el britànic Stephen Norrington. Ha estat produïda i interpretada per Wesley Snipes, que torna a ficar-se en la pell de Blade, un caçavampirs turmentat i de mètodes expeditius, mig humà mig vampir. Va ser el mateix actor qui va proposar que Guillermo del Toro s'encarregara de dirigir el film.

—El va sorprendre que un actor com Wesley Snipes es fixara en vostè per a dirigir la seqüela de *Blade*, una de les seues pel·lícules més taquillers?

—**I tant que em va sorprendre!** Què feia un mexicanet com jo dirigint una superproducció de 78 milions de dòlars? Si m'ho hagueren dit fa nou anys, quan vaig haver d'hipotecar ma casa per traure avant *Cronos*, l'hauria pres per boig. Però Snipes no és la típica estrella

americana malcriada que vol que li facen una pel·lícula a mida: va treballar com una bèstia durant tot el rodatge, el seu desgast físic va ser impressionant. Les darreres setmanes estava baldat, cruixit pels dolors musculars perquè ja no podia més, però va aguantar fins al final sense queixar-se.

—Al contrari que altres estrelles del cinema d'acció, Snipes ha treballat amb directors prestigiosos i ha gaudit de bons papers.

—**Es un actor amb moltíssims recursos.** El seu paper de caçavampirs implacable a *Blade* li deixa poc de marge per mostrar tota la seua capacitat dramàtica, però a mi em sembla un fora de sèrie: és capaç d'encarnar una *drag queen* en *A Wong Foo: ¡Gracias por todo!*, *Julie Newmar*, ha treballat amb Spike Lee i Mike Figgis... Ha interpretat un munt de personatges amb els quals altres herois del cinema d'acció com ara Schwarzenegger o Stallone no gosarien a somiar mai.

—Un encàrrec d'aquesta envergadura deixa poc de marge al director per aportar idees o introduir-hi canvis.

Per què va acceptar dirigir aquest film?

—**El primer *Blade* em va agradar molt, em va semblar una pel·lícula molt entretinguda.** Era un tebeo de terror amb molta acció. El personatge principal era com una criatura de Shakespeare, turmentada per la seua condició d'humà i de vampir alhora. Amb *Blade 2* la meua intenció era

realitzar una pel·lícula molt experimental i lúdica. D'una banda volia experimentar amb la càmera, moure-la constantment d'un costat a l'altre a un ritme vertiginós, i també m'agradava la idea de portar la meua visió de l'horror gòtic al terreny de l'acció i l'entreteniment pur i dur. Hem introduït més terror i suspens en la primera part, perquè no ens equivoquem, els vampirs han d'espantar i de fer por.

—La seua visió del personatge de Blade no està exempta de certa tendresa.

—Sí. Blade és un maleït, és mig humà mig vampir, i ha de carregar amb aquest fat tan terrible durant tota la vida. És un superheroï meravel·lós, però amb un costat *freak*, un costat monstruós, i jo sempre he sentit molt d'afecte pels monstres. Em semblen fascinants. Blade, a més, ho té tot: és fort, guapo, atlètic, lluita a ritme de música techno... és com Robin Hood, però en negre. Ara, mai no podrà gaudir de l'amor per culpa de la maledicció.

—La seua pel·lícula és molt gràfica pel que fa a efectes especials.

—Sí, perquè el món dels vampirs és un món brutal, sense opcions: o mates o et maten. A mi m'encanten els efectes especials, tant de maquillatge com visuals, i des que era molt petit hi he experimentat. Aquí he introduït les mandíbules monstruoses i carnes amb què els vampirs mutants aniquilen les víctimes. Però alguns efectes m'han vingut suggerits per la realitat, que de vegades és molt més crua i inversemblant que el mateix cinema. Per exemple, una vegada vaig veure una fotografia en un llibre forense d'un home que havia intentat suïcidar-se disparant-se al cap amb una escopeta. Va fallar i el seu aspecte era dantesc: havia perdut la meitat de la cara... però continuava viu. Tenia tan sols mitja cara humana i un forat que ja no li servia per a cantar ni per a recitar poesia ni per a parlar, solament per a *jumear*, per a fer pudor. Aquella imatge em va servir d'inspiració per a alguns trucatges de *Blade 2*.

"El gènere fantàstic em sembla molt romàntic, molt poètic, i en tots els meus films intento fer una cosa tan brutal com *Blade 2*."

—Dirigir seqüeles no resta crèdit a un director tan personal com vostè?

—Jo trobe que no, sempre que si-gues un professional. Al contrari, t'obre moltíssimes portes. A mi, personalment, em permet gaudir de certa tranquil·litat i poder treballar més còmodament en altres projectes que, altrament, mai no podria traure avant. A més, crec en les seqüeles

sempre que es dirigescuen amb afecte i amb passió. I si no, mira què va fer Jean Pierre Jeunet amb la quarta part d'*Alien*, un film absolutament personal i fantàstic.

—Vostè ja havia rodat als EUA abans. Com és treballar per a Hollywood?

—Et sotmeten a molta pressió. Quan vaig rodar *Mimic* venia de fer la meua pel·liculeta a Mèxic,

AMEN BA FILMS

Amb l'espectacular *Blade 2*, Guillermo del Toro torna a treballar per a Hollywood: "Afortunadament, hem rodat a Praga, de manera que, tot i mobilitzar un equip tècnic i artístic d'unes quantes desenes de persones, no passàvem els dies rebent la visita de gent ben vestida que volia saber què dimonis fèiem amb els seus diners."

"Fer seqüeles t'obre moltes portes. A mi em permet gaudir de tranquil·litat i poder treballar en projectes que altrament no podria traure avant"

i per a mi va ser com un salt al buit. A Hollywood es treballa sota el vertigen dels pressupostos milionaris. *Blade 2* ha costat prop de vuitanta milions de dòlars, i aquesta inversió tan desmesurada t'obliga a portar un pla de rodatge molt rigorós. Afortunadament, nosaltres rodem a Praga, de manera que, a pesar de mobilitzar un equip tècnic i artístic d'unes quantes desenes de persones, no passàvem els dies rebent la visita de gent ben vestida que volia saber què dimonis fèiem amb els seus diners. També cal tenir en compte que Wesley Snipes és un dels productors, i ell

ho tenia tot claríssim i confiava plenament en mi.

—Santiago Segura té una breu aparició com a vampir. Per què va pensar en ell per a aquest paper?

—Santiago és el meu *carnal!*... Som amics des de fa molts anys, quan vaig anar al Festival de Sitges a presentar *Cronos* o ell era allà amb els seus primers curts rodats en super-8, com *Evili*, que em sembla genial i molt divertit. Els dos ens assemblem molt, i no solament en l'aspecte físic. És una gran persona i un actor de comèdia boníssim. El seu paper és molt curtet, però m'hi he entestat,

vull que fora de l'estat espanyol el conega tothom.

—Totes les seues pel·lícules s'adscriuen al gènere fantàstic i terrorífic. D'on li ve aquesta passió pel gènere?

—De quan jo era petit. Sempre m'han agradat els monstres i els *freaks*. Quan solament tenia sis anys ja dirigia el super-8 amb els meus ninos. Porte el gènere fantàstic en les venes. És un gènere de cine que permet tota mena de llicències. Em sembla un gènere molt romàntic, molt poètic, i en tots els meus films procure fer una cosa tan brutal com *Blade 2*, en què es passen el temps esquarterant vampirs, però et pots rescabalar introduint-hi imatges tan poètiques i belles com aquesta en què l'estimada vampira se li esvaeix entre les mans a *Blade* amb l'eixida del sol. Aquesta sensació de conte de fades sempre ha estat present en el meu cinema.

Manuel Valencia